

ΛΟΓΟΣ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1906

ΒΑΤΟΥΜ

ΤΥΠΟΙΣ „ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ“

1910

9607

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΛΑΪΤΣΟΓΛΟΥ

τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἐν τῇ α' Θύρῃ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Βατῶν

ὑπὲρ συστάσεως Φιλοπαιδείου Σωματείου Κυριῶν.

ΒΑΤΟΥΜ

ΤΥΠΟΙΣ 'ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ,,

1910

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΗ ΑΕΙΟΤΙΜΩ ΚΥΡΙΑ

ΕΛ. Α. ΕΦΡΑΙΜΙΔΟΥ

ἐπιτίμῳ προέδρῳ τοῦ Ἑλλ. Παρθεναγωγείου

ΒΑΤΟΥΜ

δεῖγμα τῆς ἐλάχιστης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1906.

ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Βατοῦμ

ὑπὲρ συστάσεως Φλοπιώχου Σωματείου Κυριῶν.

Ὁ ἀλλήστου μνήμης ἰατρός Τιμολέων Τριανταφυλλίδης, ὡς Πρόεδρος τῆς Φιλοπιώχου Ἀδελφότητος προσεκάλεσε τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1906 ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς διακεκριμένας δεσπούσας καὶ δεσποινίδας τῆς ἡμετέρας Κοινότητος πρὸς σύστασιν σωματείου ἐξ αἰτῶν. Σκοπὸς τοῦ σωματείου ἦτο ἡ παροχὴ ἐργασίας εἰς ἀπόρους κόρας, κυρίως δὲ ἡ κατάρτισις τοῦ παρ' ἡμῖν θήλεος γένους εἰς τὰ χροειῶδη καθήκοντα τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Ὁ ἀοιδίμος Τιμ. Τριανταφυλλίδης προσεφώνησε διὰ λίαν καταλλήλου προσλαλιᾶς τὰ μέλη τοῦ σωματείου, εἰτα κατὰ πρόκλησιν αὐτοῦ ὠμίλησεν ὁ κ. Π. Καλαϊτζόγλου δ. ἀ μακρῶν. Ἡ προσφώνησις τοῦ μεγάλου ἱατροῦ ἀν. περιήλθε μέχρις ἡμῶν, ἐνεκα δὲ τῆς ἀνακνήσεως καὶ αἰσθ. τοῦ ζητήματος, δὲν κρίνομεν ἀσκοπον τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν τὸν λόγον τοῦ κ. Π. Καλαϊτζόγλου, ὅστις θέλει συντελέσῃ ὅπως εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ :

«Μετὰ τὴν εὐφραδῇ καὶ εὐποχον προσφώνησιν τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Προέδρου, νομίζω ὅτι θὰ ἦτο ὅλως περιττὴ πᾶσα δευτερολογία. Πρέπον θὰ ἦτο ὅπως εἰπω μόνον θὰ ὁμιλήσω, ὁμιλῶ, ὠμίλησα, καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν κύριον πρόεδρον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀγόρευσίν του.

Ἐν τούτοις, ὑπείκων εἰς τὴν πρότασιν αὐτοῦ, δέχομαι, ἂν καὶ ὅλως ἀναξίως, ὅπως εἰπω ὀλίγα τιὰ σχετικῶς μὲ τὴν παροῦσαν συνεδρίασιν, παρακαλῶ ὁμῶς νὰ παραδεχθῇτε ὅτι εἰμι ὁ ἀκούσιος οἷζωρ.

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Σκοπὸς μας, ὡς γνωρίζετε, εἶνε ἡ ἰσότης, ἐν τῇ ἰδεώδει αὐτῆς ἀποκαταστάσει, τοῦτέστιν ἡ Χριστιανικὴ ἰσότης. Ἡ δουλεία, ἡ ἐπάρατος αὕτη μάστιξ τῆς ἀνθρωπότητος κατεδικάσθη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ὑπερφροῦς ἐξ ἀποκαλίψεως θρησκείας, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀπαξάπασα, ἀδακρίτως φυλῆς καὶ γένους, ἀπέ-

κτησεν ἴσα δ. καιώματα. Σὺν τῇ καταργήσει δὲ τῆς σωματικῆς δουλείας κατηργήθη καὶ ἡ ἡθικὴ δουλεία καὶ ἐκηρύχθη ἡ ἐλευθερία τῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ὑποδείξεως εἰς ἅπσαν τὴν ἀνθρωπότητα τῶν ἰδεδωδῶν, θεμελιωδῶν καὶ εὐγενεστάτων ἀρχῶν, δι' ὧν καὶ μόνον ὁ ἀνθρώπος καθίσταται εὐτυχής. Ἀλλ' ὁ μεγαλειότερος κρείκος συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος εἶπε ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη. Ἀναλύσατε δολόκληρον τὴν παλαιὰν Ἀγίαν Γραφήν, οὐσαν καὶ χρησιμεύονταν ὡς τὴν πρώτην κλίμακα πρὸς τὸν θεῖον Χριστιανισμόν, ἀναδιφάσατε τὴν αἰθέριον Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν καὶ προπάντων ἐκείνην τοῦ γόητος φιλοσόφου, τοῖτέστι τοῦ Πλάτωνος, ἐξετάσατε τὰ οἰκτιρῶς ἀποτιχόντα θεσπίσματα περὶ ἰσογαιοκτημοσύνης κτλ. κτλ. τοῦ πρὸ τριῶν ὄλων χιλιετηρίδων μεγάλου καὶ ὀνως πρωτοτύπου νομοθέτου Ἀνκοίργου, καὶ θὰ κατανοήσετε τὸ θεῖον μεγαλεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἡ ἀκτιναβόλος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀνθρωπίνῃ Ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν γένει ὁ Ἑλληνισμός, οὐχὶ μόνον ἀγογγύσως, ἀλλὰ καὶ μετὰ χαρᾶς κατέθεσε τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ.

Εἶπον ὅτι σκοπὸς μας εἶνε ἡ χριστιανικὴ ἰσότης, ἥτις σπάνια ἐξέσωσε τὸ θῆλυ πρὸς τὸ ἀρρεν. Ἡ χριστιανικὴ γυνὴ δὲν εἶπε μόνον πλέον οὔτε τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς· γύναι τὰ σά ἔργα κόμει, ἰσὺν τ' ἡλακάτην, οὔτε τῆς τοῦ χρόνου αἰῶνος· ἥς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἐρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν ταῖς ἄρσεσι κλέος ἦ, καὶ οὔτε τῆς Σολωμωείου: Γυναικα ἀνδρείαν τίς εὐοίηει κτλ. Ὅχι. Τὸ θῆλυ ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ Σωτῆρος ἐγένετο τὸ τιμιώτερον σκεῦος ἐκλογῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεομήτορος, Αἰτῆς δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός, Αἰτῆς τῆς γεφύρας, τῆς ἀγούσης τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, Αἰτῆς, δι' ἧς ἐξηλείφθη ἡ ἀρά. Τὸ θῆλυ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μάρθας καὶ Μαγδαληνῆς, ἡξιώθη τῶν αὐτῶν τιμῶν, ὧν καὶ οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ ἐγένετο ἰσαπόστολον ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄρα τὸ θῆλυ ἐπέχει τῶν αὐτῶν ἀρετῶν, ὧν καὶ ὁ ἀνήρ. θὰ ἦτο δὲ ἀντικεῖς οὐτοπία νὰ ἐποβιβάζομεν τὴν ἀξίαν τοῦ ἰσῆλους. Ἀπεναντίας ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐν τοῖς ἰδιάζουσιν αὐτῇ ψυχικοῖς προτερέμασιν, εἶνε ἡ πρωτίστη, ἡ κυριωτέρα κλίμαξ, δι' ἧς ἡ ἀνθρωπότης ἀπαξάπασα δύναται κάλλειν καὶ ταχύτερον ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην.

Κύριος προσορισμὸς τοῦ θήλεος εἶνε ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ διατήρησις διὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως, τοῦ ἀνθρώπου γένους καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἡθικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροή, τόσον καὶ κυρίως ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῷ πρῶτῳ τούτῳ καὶ κυριωτέρῳ διδασκαλεῖῳ, ὅσον καὶ ἔξω τοῦ οἴκου. Ἐν τῇ καταρτίσει τελείων χριστιανικῶν οἰκογενειῶν

καὶ ὑποταγῶν ἐν τῇ διαδόσει τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς ἰσότητος, μορφώνο-
μεν τὴν κοινωνίαν ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἑαυτὴν νὰ ἐφαρμόζη εἰς ἑαυτὴν τὰ γενικά
καθήκοντα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, διαπλάττομεν τὸ ἄτομον τελείως ἐλεύθερον, του-
τέστι κύριον τῶν παθῶν αὐτοῦ, ὅποτε μόνον ἐν τῇ τελείῳ βεβαίως χρι-
στιανικῇ ἠθικῇ ἀποκαταστάσει ἀπαξίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ πολιτικὸς νό-
μος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀξίαν τινά.

Εἰδικώτερον, θέλομεν νὰ καταργήσωμεν τὸν πόλεμον, θέλομεν νὰ ἀποκατα-
στήσωμεν σχέσεις χρηστὰς μεταξὺ ἐχόντων ὅλκον πλοῦτον καὶ μὴ ἐχόντων; Ὁ-
νειρον τῆς ἀνθρωπότητος, συγκινοῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σφαί-
ρας μας. Εἶνε ἡ μήτηρ πρῶτον, ἥτις θὰ συνδράμη, ἥτις θὰ λύσῃ τὸ σπουδαῖον
τοῦτο κοινωνικὸν ζήτημα. Εἶνε αὕτη ἡ μήτηρ, ἥτις ἐν τῷ εἶκῳ τοῦ σιγύγου αὐτῆς
πεισιπασμένῃ εἰς βιωτικὰς μερίμνας πρὸς ἐπισφραγίσιν ματαίων ὅλκου πλούτου, θὰ
κατηχήσῃ τὸ μικρὸν καὶ εὐπλάστον τέκνον της, εἰς τὰ καθήκοντά του καὶ διὰ
τοῦτο ἀποφῇ ἔρηβος ἀνὴρ καὶ γέρον θὰ ἔχη παιδιόθεν ἐκζητησιμὴν τὴν
πεποιθῆσθαι ὅτι ὁ ἐκ κληρονομίας πλούτος, ἢ καὶ ὁ ἀποκτηθεὶς ἐκ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου
εἶνε παρακαταθήκη παρ' αὐτοῦ πρὸς διασφάλισιν συστηματικῆς καὶ ἐντίμου ἐργασί-
ας, πρὸς διατήρησιν ἑαυτοῦ καὶ ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Χριστιανὴ μήτηρ,
ἡ ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς ἠθικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἄγνωστος χρι-
στιανὴ οἰκογένεια, ἀλλ' ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν ἀπρόοπτον μέλλοντα ἰσχύοντα ὁλο-
κλήρου κράτους, τὸν μέγαν βιομήχανον καὶ γαιοκτηματίαν, αὕτη αὕτη ἡ Χριστιανὴ μή-
τηρ θὰ λικνίσῃ μὲ ἄσματα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης πρὸς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα τὰ
νήπιά της, αὕτη θὰ ἐισταλάξῃ ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων
της τὰς θείας ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὕτη θὰ καλλιεργήσῃ παρ' αὐτοῖς τὰ κα-
θήκοντα τῆς συνειδήσεως καὶ ἐπὶ τὰς τάσεις τοῦ ἐνοστίκτου, αὕτη, ἀδιακρίτως κοι-
νωνικῆς τάξεως, θὰ διδύξῃ τοῖς τέκνοις αὐτοῖς τὴν φιλοπονίαν, ὅτι δηλαδὴ ἄνευ
τῆς τιμίας παραγωγικῆς ἐργασίας τὸ χρῆμα εἶνε μηδέν.

Τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν θεῖον Χριστιανισμόν, ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῶν
καθ' ἡκόντων τῆς συνειδήσεως καὶ ἐκδόλως πρέπει νὰ ἐξυπηρετῶνται διὰ τῆς
καλλιεργείας τῶν ζωφωδῶν ὀρέξεων τοῦ ἐνοστίκτου. Θὰ ἦτο κατὰ συνέπειαν ἐγκλημα
καθοσιώσεως, ἐγκλημα πρὸς τὸ πρεσβυτέρον τῆς φυλῆς ἡμῶν καὶ συνέπεια πρὸς τὴν
κοσμοῖστορικὴν ἀποστολὴν τῆς πατρίδος ἡμῶν, τῆς πατρίδος τῶν μεγίστων ἰδεῶν
τῆς πρωτογενεῶς θυγατρὸς τοῦ αἰωνίως ἀναλλοιώτου καὶ ἀφθίτου Χριστιανισμοῦ,

να μὴ συστηματικῶς φροντίζωμεν καὶ υποβάλλωμεν τελείως τὴν νεκρὰν ἔλπην εἰς τὸ ζωοποιὸν πνεῦμα. Ἡ ἱποταγή δὲ τῆς ὕλης εἰς τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ἰδεώδει αὐτῆς ἐπιτυχία καὶ πραγματικότητι παρ' ὅλη τῇ ἀνθρωπότητι, μόνον εἶνε δυνατὸν νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὁστ' αὐτὴ διὰ τῆς ἰδεώδους ἀποκριασάσεως τῆς οἰκογενείας, ἐν ᾗ βασιλεύει ἡ μήτηρ, ἡ εἰλικρινὴς χριστιανὴ μήτηρ.

Αὕτη, κρατοῦσα εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, καὶ πάλιν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὴν ψαλίδα καὶ τὴν βελόνην καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ μαγειρικὸν καὶ χημικὸν διδόνει τὴν ἐν Χριστῷ ἐλκρινῇ καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην πρὸς ὅλην ἐν γένει τὴν ἀνθρωπότητα, περικριζουσα τὰς ὁρέξεις, διδάσκουσα τὸ φίλτρον, ἐπιβάλλουσα τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν σεμνότητα εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὕγιεν ἐν τῇ λιτότητι τῆς τροφῆς δι' ἧς παρατείνεται ὁ βίος καὶ οὐχὶ ἐν λουκουκλείοις ἐδέσμασι, δι' ὧν φθίνει οὗτος, παρουσάζουσα οὕτω γενεὰν ἀνταξίαν τοῦ τελικοῦ προσορισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Αὕτη περὶ ὅραται καὶ εἰσδύει εὐθαρσῶς κατ' ἀπόλυτον ἡθικὸν καθῆκον ὑπὸ τὴν ἰσχύον τῷ γένει, ἀσχετῶς φυλῆς καὶ θρησκείας, ἔρχεται πρώτη ἐπὶ τοῦ ὅλου ὡς ὅλη καὶ ψυχικὴ ἀνάγκη τῆς ἀναξιοπαθοῦσης οἰκογενείας, οὐχὶ προϋποθέτουσα ὅτι ἡ ἄστατος φορὰ τῶν ἐγκοσμίων δύναται μετὰ μίαν στιγμὴν νὰ θίγῃ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πλησίον ἀλλὰ τὴν καρδίαν ἐμπλεωσὺν ἔχουσα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, καταστάσης τροφῆς καὶ δόξης ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς, εἶνε δὲ εὐτυχὴς ὅτι φέρει τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Βεβαίως ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ὑστερικῆς ἐκείνης φιланθρωπίας, ὅποτε αὕτη ἐξυπηρετεῖ τὴν ὀκηνηρίαν, φοβερὰν μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος, σκορπίζουσα ἀσκόπως τὸ ἀντάλλαγμα τῆς τιμίας ἐργασίας, τὸ χοῦμα, εἰς ἄσκοπα ὅλως ἀντικείμενα. Διότι εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, παρ' ἡμῶν τι ὑλάχ στον καὶ μάρτυς ἡ οὐχὶ ὀλιγοσέλιδος ἡμῶν ἱστορία, ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ἀλλ' ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, μέχρι τῶν πρὸ μικροῦ μεταπάντων Συναδινῶν καὶ Ἑλένης Ζαρίφη, ὁ κάτοχος ὑλικοῦ πλούτου ἐθεωρήθη ἐμπροσθεν ὡς ἡ κοψέλη, ὡς ἡ μεγάλη ἐκείνη δεξαμενὴ, ἐν ᾗ ἀπεταμεύθη ἡ ἐθνικὴ ὑλικὴ δύναμις πρὸς ἀνέγερσιν ἐπικαίρως δι' ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, μεγαλοπρεπῶν ναῶν, πανεπιστημίων, σχολείων παντὸς εἶδους, βιβλιοθηκῶν, νοσοκομείων, ὁρφανοτροφείων, συσσιτίων καὶ παντὸς ἐν γένει εἶδους φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἐν τῷ προγράμματι, τοῦ θεοῦ Χριστιανισμοῦ, ὃν οὐ παύσεται πᾶν ποτε σὺμπας ὁ Ἕλληνισμὸς νὰ καλλιεργῇ καὶ διαδίδῃ ἐν ταῖς δυσὶν αἰτοῦ ἀρχαῖς, τῇ πίστει καὶ τοῖς ἔργοις.

Ἡ φιλανθρωπία πρέπει νὰ παρέχεται εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης· ἄρα πᾶς ὑγίης ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται, ὅποτε οὗτος ἀφ' ἑαυτοῦ καταργεῖ τὴν δουλείαν του καὶ βοηθεῖ τὴν ἐν γένει ἀνθρωπότητα.

Ἀκριβῶς δὲ ἐπὶ τούτῳ συνήλθατε ἐνταῦθα, ἐρίτιμοι Κυρίαί, ὅπως συσχεφθῇτε περὶ ἐξευρέσεως καὶ παροχῆς συστηματικῆς ἐργασίας εἰς μητέρας ὀρφανῶν καὶ ἐν γένει εἰς πτωχὰς κόρας. Ἀλλ' ὁ ὀσιωδέστερος σκοπὸς εἶνε ἢ διὰ τῆς ὑψηλῆς Χριστιανικῆς ὑμῶν προστασίας συστηματικὴ κατάρτισις οἰκοδεσποινῶν, διὰ τῆς καθιδρύσεως ἐν οὗ πόρῳ μέλλοντι, πρῶτον μὲν τεχνουργείου κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, κατόπιν δὲ σχολείου μαγειρικῆς, δι' οὗ νὰ παρέχετε εἰς τὴν κοινωνίαν νέμφας ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰ ἀπόλυτα καὶ λ.αν χρειώδη πρὸς σύμπηξιν νέων καλλιῶν ἐπὶ βάσεων στερεῶν, περιορίζουσῶν τὰς ἀνάγκας τοῦ βιοπορισμοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ ἐλαττουσῶν, ὥς εἶνε ἐπόμενον, τὰς παρὰ συνείδησιν ἐνεργείας αὐτοῦ, αἵτινες πλειστάκις προέχονται ἐνεκὰ τῆς μὴ γνώσεως τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐκ τοῦ πιθηκισμοῦ, ὃν λίαν δυστυχῶς ἐπιδεικνύομεν πρὸς πᾶν ὄν, νέον καὶ ἀνεν πρακτικῶν σχολῶν, ἐπιβαλλομένου διὰ τῆς ἐπαράτου μόδας, τῆς κενωτικῆς ταύτης τῶν βαλαντίων ἡμῶν, τῆς ἀμελείας ταύτης καὶ ἀφορήτου τω-
ραννίας τοῦ εὐρωπαῖσμοῦ.

Ὑμεῖς, σεβασταὶ οἰκοδέσποιναί, συνελθούσαι εἰς τὴν πρώτην ταύτην συνεδρίασιν, φανῆτε κατὰ πάντα ἀριστοκράται τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας καὶ ἀποδυθῆτε ἐν-τόλμως εἰς τὴν εὐθείαν ἐκείνην ὁδόν, ἣτις εἶνε προωρισμένη, κατὰ τὸν Σ Ω Τ Η Ρ Α ἡμῶν, νὰ συμπήξῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἅπασαν εἰς μίαν ποίμνην καὶ ὑπὸ ἑα Π Ο Ι Μ Ε Ν Α.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023320

